

Vanskelige følelser

Spørsmål: Min samboer har en datter på åtte år som kommer på besøk annenhver uke. Hun liker meg, men jeg orker ikke henne og gruer meg til hun skal komme.

Hun har begynt å merke det. Det er forferdelig å ha slike følelser, og det er i ferd med å gjøre forholdet til faren umulig. Vi har levd sammen i drøyt to år. Han bebreider meg ikke for mine følelser overfor barnet. Faren og barnet har et nært og fint forhold, og han og jeg har et godt kjærlighetsforhold. Jeg føler at jeg får like mye oppmerksomhet av han selv om hun er til stede. Har du et tips om hva jeg kan gjøre? Hvis jeg forstod hva det handler om, så kanskje det ville hjelpe. Jeg har ringt til en opplysningstelefon for foreldre. Det var ikke så mye å hente der. Vi snakket noe om at jeg ikke hadde kontakt med barnet i meg selv, og det er jo sant, men det er ikke hele årsaken.

Svar: Barn har andre spilleregler og på mange måter større frihet i forhold til hvordan de kan oppføre seg enn det vi voksne har. Unger som vokser opp i dag får også ofte mer oppmerksomhet enn de fleste av oss fikk da vi var små. Disse ulikhetene kan avstedkomme sjalusi. Muligens var det denne problemstillingen som personen ved opplysningstjenesten du ringte til hadde i tankene da vedkommende snakket om å ha kontakt med barnet i seg selv.

Liker du barn generelt? Noen mennesker synes rett og slett ikke at det er så hyggelig å være sammen med unger. Det er noe man i liten grad snakker om, men er like fullt sant og helt legitimt. Ligner jenta på sin mor? Minner hun deg på det din kjæreste og hans ekskone hadde sammen? Er du redd at hun eller faren skal foreslå at datteren flytter til dere? Av og til møter man mennesker man ikke trives med - både voksne og barn. Prøv å tenke etter hva det bunner

i. Hva er det ved henne du ikke liker? Forsøk å være så ærlig du kan overfor deg selv. Er det hennes personlighet, væremåte, stemme eller utseende som du reagerer på?

De fleste mennesker har positive og negative sider. Forsøk å identifisere jentas gode egenskaper og fokuser på dem. Husk også at en rimelig god relasjon til henne bidrar til å opprettholde deg fine forholdet mellom deg og hennes pappa. Ettersom du ikke nevner det i brevet tenker jeg at dere kanskje ikke har barn sammen. Minner jenta sin tilstedeværelse deg på dette? Framkaller det i så fall såre følelser?